

Όνειρο

του Γιάννη Χρυσσοτόμου
(υιός Στέλιου Χρυσσοτόμου-Ούρρη, (Χαρδακιώτισσα)

Πατέρα τα παπούτσια σου, εφόρησα μια μέρα,
τζιαι μέσα που τες μνήμες σου, εβρέθηκα Κυθρέα,
σαν μ' έναν τρόπο μαγικό, σαν μηχανή του χρόνου,
ήμουν μισής μες στο χωρκό, τζι' έπαιζα μανιχός μου,
ήτουν τα δέντρα κάμποσα, τζιαι το νερό να τρέσει,
«Θεέ μου πόσον όμορφα», το στόμα μου να λέει,
πιο κάτω επροχώρησα, τζιαμαί στους καφενέες,
κόσμον πολλύν αντάμωσα, μα τίποτε γεναίτζιες,
εννά 'ταν μάλλον Κυριακή, τζι' επήαν εκκλησιάν,
μπορεί να ήταν τζιαί γιορτή, να είσιεν αγρυπνίαν,
έκαμα γυρό το χωρκό, στο πόδι είχα κάλλο,
έκατσα να ξεκουραστώ, χωρκό πολλά μεγάλο,
επήα κεφαλόβρυσσο, είδα τζιαι τα σχολεία,
τις εκκλησιές το γήπεδο, σε κάθε ενορία,
εμίλησα με χωρκανούς, εμπήκα τζιαι σε σπίδκια,
ήτουν στους χρόνους τους καλούς αγάπη μες τα στήδια,
κάμποση ώρα πέρασε, έπια με η κομμάρα,
το σώμα μου κουράστηκε, εν να 'χα τζιαι ζαλάδα,
έγυρα πίσω τζιαι κουμπώ, πουκάτω 'πο 'ναν δέντρο,
ήτουν καλά είσιεν οσοιό, τον ύπνο μου τον παίρνω,
ξυπνώ μετά μα τι να δω, εγέμωσα ιδρώτα,
έπαδα όπως τον πελλόν, άναψα τζιαι τα φώτα,
έκαμα ώραν αρκετή, για να το καταλάβω,
ήμουν σε όνειρο ποτζίει, τα κλάματα τα βάλλω,
κάμε Θεέ μου να σβηστεί, του αίσχους η σημαία,
τζιαι τζείντο τέλλι να κοπεί, να «πάρουμε» αέρα,
αέρα πλήρους λεφτεριάς, τζιαι όι των ψεμάτων,
της χρονιάς της προσφυγιάς, τζιαι των οδοφραγμάτων.

07/08/2019

Αναπόληση

του Γιάννη Χρυσσοτόμου

Κοίταξα πάλι τον Βορρά, και βούρκωσαν τα μάτια,
περνούν τα χρόνια μας γοργά, ο θάνατος μια ανάσα,
σκεφτήκα πάλι τις στιγμές, «ταξίδεψα» σε σένα,
μοιάζει να ήτανε εχδές, τα δέντρα ανδισμένα,
στα σπίτια φίλοι συγγενείς, στους δρόμους ησυχία,

παράδεισος να πει κανείς, όλα σε αρμονία,
από ψηλά σαν ζωγραφιά, με χρώματα γεμάτη,
ο Κεφαλόβρυσος κυλά, τα μαγικά του κάνει,
παίζει για μας τη μουσική, και 'μεις βάζουμε στίχους,
η κάθε μέρα μια γιορτή, αγάπης μα και ήθους,
οι εκκλησιές να μας «καλούν», να παίζουν οι καμπάνες,
οι πιο μικροί να τραγουδούν, να τρέχουν στις αλάνες,
στο καφενείο μια φωνή, να ακούγεται ως έξω,
«ενίκησα σε ρε Χαμπή, στο τάβλι πάντα δέρνω»,
κάθε πλατεία και σταθμός, για άντρες και κυρίες,
εκεί που ο κάθε χωριανός, μοιράζεται εμπειρίες,
μες' τα στενά να αντηχούν, για έρωτα κουβέντες,
κορίτσια να «παραμιλούν», για νέους και λεβέντες,
τα δάκρυα μου σαν βροχή, στο πρόσωπο κυλάνε,
και μια φωνή μου λέει στ' αυτί, πως Τούρκοι σε κρατάνε,
τότε στο πάτωμα σκυφτός, με πόδια λυγισμένα,
και μάρτυρας μου ο Θεός, προσεύχομαι για σένα,
Κυδρέα μου όμορφο χωριό, παντοτινή μου αγάπη,
της λευτεριάς ψάχνω να βρω, για σένα μονοπάτι...

14/08/2019

Σταθμός τρένου, Τραχώνι